

[Gert Petersen]

sker, som også er kommet til udtryk her fra talerstolen, og som blev reflekteret i nogen grad i det, skatteministeren har sagt, nemlig om en mere social skala, om en værdistigningsafgift og om en eller anden form for beskatning af råstoffer, herunder spørgsmålet om Nordsøen og DUC. Alt dette er nøjagtig, hvad hr. Glistrup – jeg ved ikke, om man kan sige hele sit liv, men i hvert fald i den politiske del af sit liv – har vendt sig imod.

Når det drejer sig om en mere social skala, så ved vi alle sammen, hvordan hr. Glistrup vil indrette sin skala. Den kan se social ud i første omgang, men realiteten er jo, at den skal finansieres på en eller anden måde, og det bliver igennem asociale nedskæringer.

Når det drejer sig om værdistigningsafgiften, ved vi, hvordan hr. Glistrup har vendt sig gang på gang imod, at kapitalgevinsterne på den ene eller den anden måde skulle beskattes, at de skulle inddrages.

Når det drejer sig om DUC, har jeg gang på gang oplevet herinde, hvordan hr. Glistrup har fundet, at A. P. Møller og hele det foretagende skulle forgyldes.

Det er derfor klart, at hr. Glistrup nu vil gøre, hvad han kan for at prøve at lægge en bremse for udnyttelse af de parlamentariske muligheder, der kan være i dette folketing, i det nyvalgte folketing, for at få gennemført sådanne foranstaltninger. Det ville jeg da også gøre, hvis jeg var hr. Glistrup, og det synes jeg da er helt i orden. Det er meget naturligt, at hr. Glistrup så bruger nogle demagogiske tricks og anfører, hvad hr. Poul Dam sagde. Jeg ved ikke, om hr. Poul Dam har fortrudt det – han har jo en anden holdning i dag. Jeg må sige, at jeg er kommet derhen, hvor jeg lidt mere deler hr. Poul Dams holdning og derfor også er blevet mere skeptisk, men det kommer i og for sig ikke sagen ved. Det, der er det afgørende, er, at det drejede sig om 3 hovedtemaer, som vi ved at hr. Glistrup er en bitter fjende af bliver realiseret, og derfor må hr. Glistrup bruge de argumenter, som han kan, for at få bremset sådan noget.

Så kommer hr. Waldorff og beviser – ikke, at han ikke har lært nok, men at han formodentlig aldrig lærer noget, for hr. Waldorff mener, at man får noget for ingenting. Sådan må det være her i livet. Jo, o.k., hvis man kan mobilisere de store arbejdspladser, så måske engang om 10 eller 15 eller 20 år får

man noget. Jeg tror bare ikke – det være sagt til hr. Waldorff – at man mobiliserer disse arbejdspladser uden hen ad vejen at opnå noget. Derfor anser jeg det for særdeles vigtigt, at de manøvreringsmuligheder, der findes for reformfløjen i dette folketing, bliver udnyttet, i stedet for at de bliver ødelagt, i stedet for at sundene, om jeg så må sige, bliver tilstoppet. Det er at søge at opnå resultater ad parlamentarisk vej, og dér er VS og SF fundamentalt uenige. Det erkendte hr. Waldorff også, men det har altså en betydning for det spørgsmål, vi drøfter her.

Det er klart, at også efter vores opfattelse er der noget urimeligt i regeringens holdning, og vi havde hellere set en anden holdning fra regeringen. Derfor har vi for at acceptere denne holdning sagt til regeringen, at så må man i gang med det reformarbejde, som er nødvendigt, og jeg har forstået, at vi – om end jeg nok synes, det bør uddybes en smule – har fået tilsagn om dette reformarbejde.

Spørgsmålet om at vælte regeringen har været nævnt. Jeg synes, det ville være latterligt, om et folketing, hvor der findes reformmuligheder stik imod alt, hvad hr. Glistrup ønsker, skulle opløses på spørgsmålet om en 600 mill. kr.s skatteforhøjelse, hvor vi arbejder med budgetter på 80 og 90 og 100 mia kr., men det er da muligt, at regeringen falder. Det vil jeg da ikke udelukke. Hvis regeringen ikke får gennemført sit lønindgreb på fredag, og hvis regeringen så tager konsekvensen og går eller truer med, at den vil tage konsekvensen af det og vil gå, nå ja, så må regeringen gå for vores skyld. Vi skal ikke hindre den i det. Vi skal gøre, hvad vi kan for at få forhindret dette lønindgreb. Vi vil helst have, at regeringen lagde det helt til side. Hvis det falder i folketinget, vil jeg håbe, at regeringen vil fortsætte alligevel og sige: det var altså noget, som man ikke ville acceptere, det var nok en dårlig politik. Men hvis den tager den konsekvens, at så må den gå, eller truer med det, så afholder det os ikke fra at stemme imod det dyrtidsindgreb, der er lagt op til. Den pris må vi så betale.

Det vil være en pris, som betyder, at man opgiver en række reformmuligheder, som ligger i dette folketing. Det gør der rent faktisk. Det interesserer ikke hr. Waldorff, og hr. Glistrup føler ubehag ved det, men det må de selv om. Hvis vi kan forhindre lønindgrebet, så vil vi betale den pris, men i denne